

[Ministeren for offentlige arbejder.]

sionskassernes dækningssevne og omfanget af det aktuelle garantitilsvar efter garanti-overenskomsterne, og derfor er fordelingen af garantibyrden mellem staten og kommunerne — i forholdet 85 : 15 — forudsat opretholdt uændret. Men man har videre fundet det naturligt, at banernes bidrag til pensionskasserne, som jo kan siges at være en forlods opfyldelse af garantitilsvaret, dækkes efter samme forhold, og i overensstemmelse hermed foreslås det i lovforslagets § 2, at staten fremtidig fast skal udrede 85 pct. af banernes løbende bidrag til pensionskasserne. Den omstændighed, at pensionskasserne fremtidigt procentvis vil komme til at udrede en noget større andel af de samlede pensionsydelse end hidtil og vil være i stand dertil bl. a. på grund af de pensionsbidrag, der ventes at ville indgå, belyser også det rimelige i, at staten betragter pensionsudgifterne ved privatbanerne som en enhed og til disse yder et bidrag på 85 pct.

Banernes udgifter til pensionsbidrag har hidtil været dækket gennem den almindelige underskudsdekning, d. v. s. for statens vedkommende med maksimalt 70 pct. Den årlige øjeblikkelige merudgift for staten ved den foreslåede 85 pct. refusion af disse udgifter vil andrage ca. 200 000 kr., men som det fremgår af de bemærkninger, jeg har fremsat, må en væsentlig del af dette beløb, muligvis hele beløbet, betragtes som en forhåndsopfyldelse af de ved garantioverenskomsterne allerede påtagne forpligtelser.

Af lovforslagets øvrige paragraffer skal jeg alene omtale § 4, hvori der åbnes mulighed for, at ministeren uden særlig lovgivning, men med finansudvalgets tilslutning i ganske særlige tilfælde kan fravige den i § 1, a, fastsatte maksimalprocent på 68,8 for garantioverenskomstens omfang. Begrundelsen for reglen er, som bemærkningerne nævner, at særlige vanskeligheder kan opstå ved tilvejebringelse af en ordning for Ålborgbanerne, hvis pensionskasse har

en betydelig manko, men det er en selvfølge, at det indbyrdes hæftelsesforhold mellem stat og vedkommende kommuner forbliver uændret.

Ligesom loven fra 1956 om støtteforanstaltninger til privatbanerne forudsætter nærværende lovforslag, at den fremtidige garantiordning tilvejebringes ved overenskomster mellem staten og vedkommende kommuner. Dette må dog nok betragtes som en mere formel ting, idet man sikkert kan påregne tilslutning fra alle berørte kommuner til den ændrede garantiordning. Som jeg allerede har sagt, har kommunalorganisationerne været repræsenteret i forhandlingsudvalget, hvis indstilling har været enstemmig, og der foreligger således allerede tilslutning fra disse organisationer til den ny ordning. Hertil kommer jo imidlertid, at reglen om statens dekning af 85 pct. af banernes udgifter til bidrag til pensionskasserne, som naturligt er ud fra begrundelsen for reglen, er afhængig af tilvejebringelsen af en ny garantioverenskomst, og det må vel derfor påregnes, at kommunerne vil se deres fordel ved at gå ind på nyordningen.

Indførelsen af det nye lønnings- og pensionssystem ved privatbanerne, som blandt andet nærværende lovforslags gennemførelse skulle danne basis for, antages at ville medføre en årlig merudgift for privatbanerne på ca. 2,2 mill. kr. til lønninger. Statens deltagelse i dækningen af privatbanernes underskud — når bortses fra de pensionsudgifter, som staten deltager i med 85 pct. — er efter de senest foreliggende tal sket med gennemsnitlig ca. 67,7 pct. Lægger man denne gennemsnitsdekning til grund, betyder nyordningen for privatbanernes personale altså en merudgift for staten på ca. 1½ mill. kr. årlig, og privatbanekommunerne vil få en merudgift på ca. 700 000 kr. Imidlertid betyder lovforslagets § 2, at staten yderligere påtager sig at udrede ca. 200 000 kr. årlig til fordel for kommunerne ved at betale 85 pct. af banernes pensionsbidrag, og for kommu-